wel eens bij je opgekomen is, en ongetwijfeld zul je wel verschillende romantische veronderstellingen pasklaar gemaakt hebben, om er mijn geval aan te toetsen! Aardig gezegd, nietwaar?" bespotte hij zijn eigen wèlgekozen woorden.

„Heel aardig!" gaf zij verstrooid toe. „Maar . . . ."

„Geen enkele veronderstelling voldeed je?"

„Neen! O," vervolgde zij levendiger met een glimlach, die haar gezicht vroolijk deed oplichten, „ik heb mij niet aan veronderstellingen alléén gehouden, daarvoor was mijn belangstelling te groot; jaren geleden al, als bakvischje . . ."

„Wier neusje altijd op den snuffel naar liefdesgeschiedenisjes was, dat herinner ik mij!" viel hij in.

„Heb ik wel eens moeite gedaan," ging zij onverstoorbaar voort, „om Papa over u aan het babbelen te brengen, maar . . . . . ."

„Is het je nooit gelukt?"

„Neen nooit; als hij uw geheimen kende, bewaarde hij ze loyaal."

„Verondersteld dan, dat er geheimen bestaan!"

„Daar ben ik van overtuigd, dat praat u mij beslist niet uit het hoofd."

„Dat probeer ik toch ook niet!"

„Dus u bekent?"

„Ja, er is een bepaalde reden voor mijn ongetrouwd blijven."

Zijn stem klonk zoo ernstig, dat zij ervan verschrikte en haastig aandrong:

„Neem mij toch niet kwalijk, dat ik over dat onderwerp begon! Het was dom en onkiesch van mij! Ik had u mijn dwaze gedachten niet moeten zeggen!"

„Verontschuldig je niet, kind, dat is niet noodig tusschen zulke goede vrienden als wij zijn."

„Ik geloof, al van mijn geboorte af, nietwaar?"

„Ja. Je vader en ik waren vrienden, al vóór jij bestondt."

„En u hebt die vriendschap op mij overgedragen; u bent in waarheid een goed, lief, tweede vadertje voor mij geworden!"

Zij stond met een lenig-vlugge beweging op uit de diepte van haar stoel en belde om theewater; zijn oogen volgden haar bedrijvig gedoe met het zacht-rinkelende porselein op de theetafel en zagen met welgevallen het voorzichtige gehaspel van haar fijne, witte vingertjes aan; luchtig babbelde zij onderwijl, als wilde zij het aangeroerde onderwerp met een stroom van radde woordjes uit hun beider geest wegspoelen, en hij ging goedmoedig in op haar veranderden toon, maar toen zij hem bediend had en weer terugzonk op haar plaatsje vóór den haard, was hij het, die het gesprek terugvoerde naar het verleden.

„Ik zal je nieuwsgierigheid bevredigen."

„Aoh neen! Ik ben niet nieuwsgierig!"

„Vroeger dan toch wel!"

„Ja, maar nu niet meer!"

„Je vroegere nieuwsgierigheid dan!"

„Het zal u pijn doen, te spreken over . . ."

„Over wat zoo lang voorbij is? Volstrekt niet; ik, kan erover spreken, alsof het een ander betrof."

Zij zag, dat hij niet van zijn voornemen af te brengen was en schikte zich tot aandachtig luisteren, licht vooroverleunend, om in de schemering beter zijn gelaat te kunnen zien, dat geen oogenblik zijn blijmoedig-rustige uitdrukking verloor.

Hij roerde in zijn kopje en dronk met voorzichtige slokjes de geurige, zoete thee; toen begon hij: — „Ik moet je waarschuwen, dat je vertrouwen in mij wellicht een schokje zal krijgen door hetgeen ik je vertellen ga, maar bedenk, dat liefde een gevoelen is . . . . een gevoelen kan zijn tenminste, dat van den verstandigsten man een dwaas, van een goed mensch een schurk kan maken."

Hij wachtte even.

„Een schurk!" herhaalde zij met een weifeling in haar stem. „Een schurk . . . ."

„Vind je, dat ik mij te sterk uitdruk?"

„Ja."

„Je vergist je, maar het doet mij genoegen, dat je zoo denkt, want dat is een bewijs, dat liefde je nooit in een verkeerde strooming meegetrokken heeft."

„Dat zou haar ook niet lukken, denk ik."

„Zóó durfde ik vroeger ook spreken; zóó spreken we allemaal, totdat een harde les ons anders leert; gelukkig gaan velen, zeer velen door het leven, zonder die les noodig te hebben; maar laten we niet afdwalen, ik wilde alleen over mijn eigen ondervinding spreken. Je noemde mij daareven een knappen man . . . ."

„En u lachte erom!"

„Ja, ik ben nu oud en heb alle ijdelheid uitgeschud, maar je opmerking heeft toch gemaakt, dat ik je nu, zonder vrees voor ingebeeld gehouden te worden, durf zeggen, dat ik in mijn jeugd inderdaad een knappe man was en . . . ." Hij aarzelde en zij vulde aan:

„En veel succes bij de dames had! Zeg het maar gerust!"

„Laten we het zóó dan maar noemen," gaf hij toe. „Ik speelde graag den galanten ridder, was mij tamelijk wèl bewust van mijn uiterlijke voordeelen en kreeg den naam van een echte hofmaker te zijn. Ik vatte liefde als een spelletje op, waarmede ik mij uitstekend vermaakte en ik spotte met de ernstige zwaarwichtigheid, waarmede anderen het luchtige, speelsche, pijlenschietende godje tot een vervelenden, ouden man trachtten te maken."

„U was nu eenmaal een gelukskind; Papa heeft mij wel eens verteld, hoe alles u altijd méeliep."

„Omdat ik rijk was en het leven als een pretje beschouwde?"

„Papa was wel eens jaloersch op u, geloof ik."

„Zijn levensopvatting verschilde zoozeer van de mijne, dat hij in mijn omstandigheden toch zwaartillend gebleven zou zijn."

„Dat denk ik eigenlijk ook wel, maar ga verder met uw verhaal."

„Nu dan! Eén mijner vrienden trouwde; door allerlei toevalligheden, een verre reis, een erfenis-quaestie, die mij maandenlang in het buitenland hield, ziekte van mijn moeder en ik weet niet, wat er nog meer gebeurde in dien tijd, maakte ik pas kennis met zijn jonge vrouw, toen zij al een paar jaar getrouwd waren."

„Hè!" deed zij verbaasd. „Hoe vreemd!"

„Waarom vreemd? Wij woonden niet in dezelfde stad, tenminste toen niet en waren . . . . nu ja, vrienden . . . . maar toch niet zóó, dat wij het geen paar jaar zonder elkaar konden stellen. Later bracht het lot, of het noodlot, zooals men het noemen wil, ons weer bij elkaar en mijn eerste ontmoeting met zijn vrouw was beslissend voor mijn heele leven."

Hij zweeg even en zij stoorde hem niet.

„Ik kreeg haar lief, zoodra ik haar zag," vervolgde hij. „Ik zal niet uitweiden over de onzegbare bekoring, die van haar uitging, van haar oogen, van haar stem, van elk harer bewegingen, ik was verliefd als een dwaas, een slaaf, wat je maar wilt! En zij was niet gelukkig met haar man, dat werd mij al spoedig duidelijk, ik moet bekennen tot mijn onuitsprekelijke vreugde. Kom, zet je levendige verbeeldingskracht eens aan het werk, roep al je vervlogen bakvischjesgevoelens weer eens in je geheugen terug en begrijp dan dat ik, het gelukskind, aan wien het leven nooit geweigerd had, wat het vroeg, niet berusten kon in den toestand, zooals hij was. Slecht van mij, nietwaar? De man was mijn vriend, de vrouw was jong, zacht, onschuldig, en ik toegerust met veel, dat mij overwicht krijgen deed op haar, aan wie ik mijn liefde, de eerste, de eenige ware van mijn leven gaf. En zij begon van mij te houden zooals ik van haar. Je oogen verraden je verontwaardigde verwondering, kind! Geloof mij, ik alléén was schuldig, ik misbruikte mijn invloed op haar . . . . ik haalde haar over, haar man te verlaten en met mij te vluchten! We spraken af, — roep opnieuw je fantasie te hulp, dan bespaar je mij naderen uitleg — op een avond weg te gaan; ik wachtte haar . . . zij kwam, bleek en bevend; zij trad de voordeur uit en op datzelfde oogenblik klonk een luid kindergeschrei op uit het huis . . . ."

„Had zij kinderen?" — „Eén dochtertje," antwoordde hij, pijnlijk getroffen door de scherpe afkeuring in die vragende stem. „Zij wankelde en liep terug, het huis in; ik wachtte, wachtte, maar tevergeefs. Ik zag haar nooit weer."

Hij hield op en hoewel veel vragen zich naar haar lippen drongen, durfde zij zijn peinzen niet storen; eindelijk hief hij zijn gebogen hoofd op en sprak, kort en zakelijk: „Het

(Zie vervolg op pag. 10)

De Bijenmarkt te Veenendaal.

Jaarlijks om dezen tijd is Veenendaal het middelpunt van den bijenhandel, waar de imkers hun korven aanbrengen en verhandelen. Onze serie foto's geeft een levendigen indruk van zoo'n „bijenmarkt", terwijl ze tevens een nadere illustratie vormt van ons artikel op pag. 4 en 5 van dit nummer.

